

РЕШЕНИЕ

№ 669

гр. Русе, 17.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, XI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Александър С. Станчев

при участието на секретаря Елена В. И.

като разгледа докладваното от Александър С. Станчев Частно наказателно дело № 20224520201226 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4 ЗМВР във вр. с чл. 145 - чл. 178 АПК.

Производството е образувано по постъпила в съда жалба от адв.С.Ст. от АК Русе, в качеството на пълномощник на И. З. Й. от гр.Русе /жалбата е подписана и от последния/, срещу Заповед за задържане на лице с рег.№ 1882зз-34/19.07.2022г., издадена от Р. Р. М. - ст. пол. в Първо РУ – ОДМВР-Русе, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР е разпоредено задържане на жалбоподателя за срок от 24 часа. В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразността на атакуваната заповед, издадена в противоречие на административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби на закона. Молят се за отмяна на заповедта като незаконосъобразна. Представят в с.з. писмени и гласни доказателства.

Ответната страна – издателят на атакуваната заповед Р. Р. М. - ст. пол. в Първо РУ – ОДМВР-Русе, не се явява в с.з. лично, представлява се от упълномощен процесуален представител – гл.ю.к.Т.Й., която поддържа заповедта като законосъобразна и представят допълнителни доказателства. Сочи, че задържането е постановено на законово основание и счита заповедта за законосъобразна. Моли жалбата да бъде отхвърлена.

Съдът, съобразявайки материалите по делото – представената административна преписка и събраните в с.з. писмени и гласни доказателства, намира за установено следното от фактическа страна :

На 18.07.2022г., около 23,45ч., след получен сигнал по ЕЕН 112, ст. пол. Р. Р. М. и св.Н. Б. Н. /също пол. служител и пол. наряд на тази дата с Р.М./ посетили адрес в *****, т.к. сигнала съдържал данни за вербален и физически конфликт между двама мъже, в следствие на който служители и посетители на заведението установили, че едното от лицата е с наранявания в областта на гърдите и има кръвотечение, а другото лице временно се отдалечило от заведението след конфликта. Пристигайки на горепосоченото място ст. пол. Р. Р. М. и св.Н. Б. Н. установили, че участниците в конфликта са св.М. Г. А. /тогавашен интимен приятел на св.Т. И. И./ и жалб.И. З. Й. /бивш интимен приятел на св.Т. И. И./, като последния се върнал пред заведението „Дон Корлеоне“, около 10-15 мин. след пристигането на горепосочените двама пол. служители. Пред заведението при пристигането на двамата пол. служители били св.Т. И. и св.М. А.. С оглед оказване на помощ при евентуално продължаване на конфликта между И.Й. и М.А., ст. пол. Р. Р. М. и св.Н. Б. Н. повикали на горепосоченото място и други свои колеги – св.св.П. Е. и Д. Х.. Предвид наличието на кръвотечение в областта на гърдите на св.М. Г. А. от пол. служители бил повикан екип на ЦСМП-Русе, който след преглед насочил св.М. А. за амбулаторно лечение. В следствие /на 19.07.2022г./ св.М. А. посетил в УМБАЛ –Русе, бил му извършен преглед от съдебен лекар и му било издадено СМО, според което нараняването представлявало „цепковидна прободна рана с малки размери и кръвонасядане на гръдния кош в сърдечната област“.

Същевременно ст. пол. Р. Р. М. и св.Н. Б. Н. извършили действия по задържане и отвеждане на жалбоподателя в конвойното помещение на ОДМВР - Русе.

За задържането на жалбоподателя ст. пол. в Първо РУ – ОДМВР-Русе Р. Р. М. издал Заповед за задържане на лице с рег.№ 1882зз-34/19.07.2022г. Срещу разписка на жалбоподателя било връчено копие от заповедта. В нея се посочвало, че жалбоподателят е задържан за 24ч. в 00,13ч. на 23.03.2022г. в гр.Русе на основание чл. 72, ал.1, т.1 от ЗМВР във връзка с : *„Непристойно действие, грубо нарушаващо обществения ред, като прави опит за нанасяне на телесна повреда по хулигански подбуди пробуждайки М. Г. А. /с посочени*

данни за лицето/ с остър предмет в областта на гърдите – престъпление по чл.325, ал.1 от НК.“. Т.к. в 00,45 ч. на 19.07.2022г. жалб.И.Й. се оплакал от медицински проблеми, в 02,15ч. и след проведен инструктаж и попълнена заповед за конвоиране на лице №1882з-257/19.08.2022г., св.Н. заедно с ст. пол. Р. Р. М., конвоирали до ЦСМП към УМБАЛ „Канев“ жалб.И.Й., където в продължение на няколко часа на последния му били извършвани мед. прегледи /не констатирали влошено здравословно състояние на жалбоподателя според доказателствата по делото/, след което с нова заповед за конвоиране на лице №1882з-258/19.07.2022г. и в 06,30ч. жалбоподателя бил отведен отново до помещение „Конвой“ към ОДМВР - Русе. През работния ден на 19.07.2022г. били снети писмени обяснения от жалбоподателя и други лица във връзка с конфликта на 18.07.2022г., а от отразеното в заповедта се установява, че жалб.И.Й. е бил освободен в 17,20ч. на 19.07.2022г. По делото е приложена и декларация от жалбоподателя от 00,13ч. на 19.07.2022г., в която е посочил, че желае да се уведоми посочен от него адвокат /в 00,45ч. на горната дата била уведомена адв. С.С. – упълномощена по настоящото производство/, както и, че има здравословни проблеми /поради което и преди отвеждането на жалбоподателя в ЦСМП-УМБАЛ-Русе, както бе посочено по-горе, същият бил предварително прегледан от друго медицинско лице– фелдшер С./.

Гореизложената фактическа обстановка съдът установи въз основа на представените и приложени по делото писмени доказателства отстраните, както и от събраните гласни доказателства, посредством проведените разпити на поисканите от страните свидетели.

При така установената фактическа обстановка съдът, съобразявайки се с разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, извърши преценка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК и направи следните правни изводи:

Жалбата е допустима, подадена от лице, пряко засегнато от административния акт, отговаря на изискванията на чл.150 и чл. 151 от АПК, съдържа и предвидените в закона форма и реквизити. Жалбата е подадена в 14-дневния срок по чл.149, ал.1 от АПК. Заповед за задържане на лице с рег. № 1882зз-34/19.07.2022г., е връчена на 19.07.2022г., когато жалбоподателят е бил освободен, а жалбата срещу заповедта е с дата 28.07.2022г., което е видно от входящия номер.

Съдът намира, че разгледана по същество жалбата е неоснователна.

При осъществяване на проверка на оспорения акт, съдът следва на основание чл. 168 от АПК да извърши съдебен контрол относно неговата законосъобразност, като съобрази критериите по чл.146 от АПК. За да се приеме от съда, че оспорената заповед е законосъобразна, е необходимо да са установени в тяхната съвкупност всички изисквания за валидност на административния акт, а именно: да е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административно-производствените правила, да не противоречи на материалноправните разпоредби и да съответства на целта на закона. Липсата на някое от посочените основанията в чл. 146 от АПК, води до недействителност на административния акт. Преценката, дали порокът от който акта страда води до нищожност или унищожаемост, следва да изхожда от това дали нарушението на изискването за валидност е съществено, което води до неговата отмяна или особено съществено, което обуславя неговата нищожност.

Заповедта, предмет на съдебния контрол, е издадена от материално и териториално компетентен административен орган. Съобразно разпоредбите на чл. 72, ал.1 от ЗМВР правомощие да задържат граждани имат полицейски органи, каквото качество издалият заповедта има по смисъла на чл.57, ал.1 от ЗМВР. Това обстоятелство се установява от приложените по делото доказателство – Удостоверение с рег.№336р-26875 от 19.09.2022г. от ОД МВР Русе, от които е видно, че мл. инсп. Р. Р. М. към 19.07.2022г. е бил държавен служител по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР – полицейски орган и е заемал длъжност ст. полицай в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към Първо РУ – ОДМВР - Русе. Придвид посоченото съдът приема, че оспорената заповед е законосъобразна, издадена от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона.

Реквизитите на съдържанието на заповедта за задържане са определени в чл. 74, ал. 2 от ЗМВР. Съобразно т.2 на същата разпоредба заповедта трябва да съдържа както фактически, така и правни основания за издаването. Следователно, по силата на специалната правна норма в заповедта трябва да е посочено не само правното основание, но и конкретните фактически обстоятелства като основание за задържане на лицето. Фактическите

основания следва не просто да бъдат изложени от органа, а да кореспондират с правните основания по издаването на заповедта. Като правно основание в заповедта е посочено чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР, което според разпоредбата е: лице за което има данни, че е извършило престъпление. Задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 вр. чл. 73 от ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява по смисъла на чл.22 от ЗМВР принудителна административна мярка, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. За прилагането на процесната принудителна административна мярка не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Същата се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъпление. Разпоредбата на чл.7, ал.1, т.1 от ЗМВР предполага наличието на достатъчно данни по смисъла на чл. 207, ал. 1, вр. чл. 211, ал.1 от НПК, от които да може да се направи основателно предположение, че конкретно лице е извършило престъпление, като тези данни следва да са налични преди постановяването на мярката, респ. при задържането на лицето. Следователно данните следва да са налични преди издаване на административния акт по задържането на лицето, а не да се установяват след това. Обратното би довело по-скоро до произвол при прилагането на мярката и необосновано задържане на лица, което противоречи на целта ѝ. Целта на мярката е не да се ограничи свободата на лицето, а да се попречи на заподозрения да извърши престъпление, да се укрие, или да заличи извършено престъпление, както и да осуети наказателно преследване.

В случая в заповедта е посочено, че задържането е във връзка с евентуално извършено от жалб.И.Й. и квалифицирано от Р. М. престъпление по чл.325, ал.1 от НК – хулиганство. От писмото, изпратено от РП Русе се установява, че безспорно има образувано ДП – пр.пр.4603/2022г., по описа на РРП, за подаден сигнал за извършено престъпление по чл.129, ал.1 от НК. Към момента на приключване на настоящото производство наблюдаващия прокурор е уведомил съда, че с постановление е изпратил преписката по компетентност на Окръжна прокуратура – Русе.

В заповедта за задържане е посочено текстово - *„Непристойно действие, грубо нарушаващо обществения ред, като прави опит за нанасяне*

на телесна повреда по хулигански подбуди пробождайки М. Г. А. /с посочени данни за лицето/ с остър предмет в областта на гърдите – престъпление по чл.325, ал.1 от НК. “.. Съдът намира, че посочване на горните обстоятелства са достатъчно фактическо основание за издаването на атакуваната заповед. Изпълнителното деяние по чл.325 от НК, не изключва това и по чл.131 от НК и не е необходимо конкретизирането ако пол. служител прецени да изпише цифрово и евентуалното друго престъпление. От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява, че св.М. Г. А. е получил прорезна рана в областта на гърдите, като е изключително голяма вероятността тя да е получена от действията на жалб.И.Й. при физическия им сблъсък, като по делото не са налице други обективни данни как по друг начин тази прорезна рана би могла да е получена от св.А. /по делото не са събрани данни за самонараняване на А./ Събраните и представени по делото доказателства доказват обоснованото предположение за евентуалната съпричастност на задържания в извършване на посоченото в заповедта престъпление и за необходимостта за прилагане на принудителна административна мярка задържане на лицето за срок от 24 часа. В заповедта се съдържат достатъчно по обем фактически основания и описание на относимите факти и обстоятелства.

Основната цел на задържането на лица по чл. 72, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗМВР, като принудителна мярка е свързана с осигуряването на възможност за събиране на доказателства, при предотвратяване на възможността съпричастните лица да укрият доказателства, да се укрият, да осуетят разследването, да подпомогнат други лица да избегнат наказателно преследване или да им въздействат с оглед укриване на доказателства или лъжесвидетелстване или осигуряване възможност на органите на МВР да изпълняват своите задължения в рамките на своята компетентост.

Задържането с правно основание чл. 72, ал. 1, т. 1 и т. 2 от „Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР/, като принудителна административна мярка(ПAM), се предприема от полицейския орган при условията на оперативна самостоятелност. В чл.5 §.1 от ЕКПЧ се изисква на първо място задържането да е „законосъобразно“, което включва условието да бъде спазен редът и формата, предписани от националния закон. Така, чрез изискването за законосъобразност, Европейската конвенция бланкетно препраща по същество към националното право. Съгласно разпоредбата на

чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта за която актът се издава. В контекста на принципа по чл. 6, ал. 2 от АПК прилагането на ПАМ по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел.

Налагането на принудителната административна мярка в случая е оправдано, защото са били налице конкретни данни, че задържането е извършено с оглед на обществения интерес за разкриване на извършителя на престъпление, който интерес, независимо от презумпцията за невинност, надделява над правилото за зачитане на личната свобода. Изведените от практиката на Европейския съд по правата на човека принципи по прилагането на чл.5 §.1 от ЕКПЧ, съотнесени към настоящия случай, сочат, че за задържането на жалбоподателя са налице достатъчно данни, обуславящи реална необходимост в името на обществения интерес, който е предпочетен над правото на зачитане на личната му свобода. Всички данни за личността на жалбоподателя, свързани с неговото държане и участие в множество вербални и физически сблъсъци назад във времето между него и св.М. А., образувани множество пол. преписки касаещи личностни влошени взаимоотношения между двамата, физическата агресия увредила здравето на А. при конкретния инцидент, обуславят налагането спрямо него на принудителна административна мярка, до изясняване на обстоятелствата, свързани с престъпление, за което се води досъдебно производство.

От друга страна, следва да се отчете и обстоятелството, че жалбоподателят е освободен много преди изтичане на 24 часовия период на задържане/освободен е в 17,20ч., вместо в 00,13ч. на следващия ден/, което сочи за съразмерност на мярката в съответствие с чл.6 от АПК, за упражняване на правомощията по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като не се допуска засягане на правата и законните интереси на гражданите в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законната цел. Следва също да се отбележи, че по искане от жалбоподателя е уведомен упълномощен от него защитник, а освен това след оплакване за здравословни проблеми, пол. служители добросъвестно за го закарали в УМБАЛ – „Канев“, където за продължителен период от време са му направени необходимите мед. изследвания, сочещи, че не му е влошено

здравословното състояние.

Предвид изложеното съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган при спазване на административно производствените правила и материално правните разпоредби, поради което същата се явява правилен и законосъобразен акт. Жалбата е неоснователна и като такава, следва да бъде оставена без уважение.

По разноските: При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК, вр. чл. 78, ал.8 от ГПК, вр. чл.37 от ЗПП, вр. чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ ответникът има право на разноски за възнаграждение за юрисконсулт, които са в размер на 240лв, предвид фактическата и правна сложност на делото.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 пр. последно от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. З. Й., с ЕГН- *****, Заповед за задържане на лице с рег.№ 1882зз-34/19.07.2022г., издадена от Р. Р. М. - ст. пол. в Първо РУ – ОДМВР-Русе, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР е разпоредено задържане на жалбоподателя за срок от 24 часа, като неоснователна.

ОСЪЖДА И. З. Й., с ЕГН- *****, да заплати разноски по делото – възнаграждение за юрисконсулт, в размер на 240лв, по сметката на ОДМВР Русе.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд Русе, в 14-дневен срок от днес, когато е обявено на страните.

Съдия при Районен съд – Русе: _____